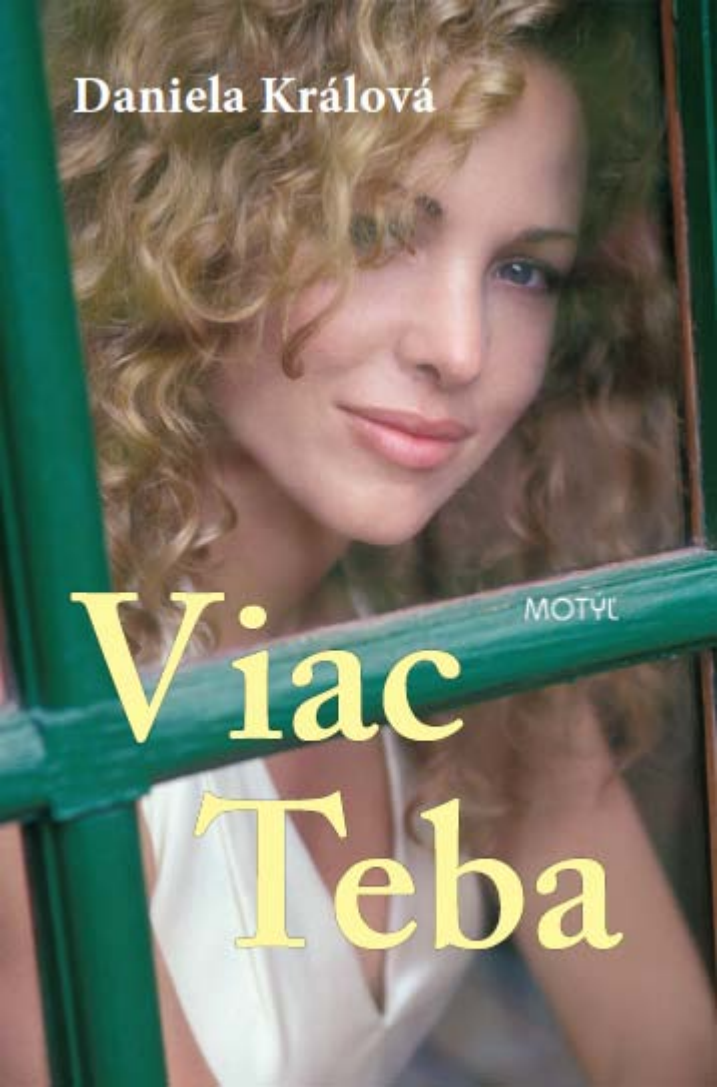

Daniela Králová

Viac Teba

MOTYL

Daniela Králová

Viac teba

*S úctou venujem tým, ktorí ma podporujú v písaní. Som za to vďačná
svojim vzácnym priateľom a rodine.
...a tým ostatným.*

autorka

Copyright © Daniela Králová 2008
Design © Motýľ design 2008
Cover photo © Isifa 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2008

ISBN: 978-80-89199-71-6

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Daniela Králová

Viac teba

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

*„Niektoré veci nemusíme pochopiť.
Stačí, keď ich prijmeme.“*

Novinový papier zašušťal, keď prevrátila ďalšiu stranu. Oči zapichnuté do zoradených stĺpcov pomaly kĺzali smerom dolu. Sem-tam sa zastavili, ale potom sa znova pohli, aby pokračovali v ceste. Ruka sa občas zo zvyku zatúlala k vlasom, aby ich poopravila, ale inak nebolo nič, čo by ju mohlo vyrušiť. Prstom prechádzala po papieri, keď sa zrazu zastavila na jednom bode. Chytila noviny do oboch rúk a pritiahla si ich bližšie k tvári, aby lepšie videla. Nohy, skrčené pod sebou, jej v tej chvíli vyleteli do vzduchu a chodidlá dopadli na zem. Prešla dva metre, aby zo stolíka schmatla biely zápisník a znova sa usalašila na posteli. „Musím sa o to aspoň pokúsiť,“ šepkala si sama pre seba a trasúcou rukou si zapísala číslo. Takáto šanca prichádza raz za život. Maľovanie bol jej dávny sen, a toto by mohla byť cesta, ako si ho splniť.

Ešte raz skontrolovala čísllice na papieri a vzala do ruky telefón. Noviny v tej chvíli stratili svoju dôležitosť a nohou ich odkopla na zem. Prevrátila sa na brucho a začala vyfukávať čísla. Potom sa znova prevalila na chrbát, a keď počula zvonenie, rýchlo sa posadila, odkašľala si a čakala. „Prosím..?“ ozvalo sa v slúchadle a Kristína sa nadýchla...

O pár dní neskôr zastala pred budovou. Očami prechádzala po veľkých okenných tabuliach, až sa nakoniec zrakom zastavila na vlastnom obraze. Pristúpila bližšie, aby zaostrila pohľad na postavu, ktorá sa v skle odrážala. Plecia mala mierne zhrbené a tak sa rýchlo vystrela. Blond vlasy jej v kučeravých pramienkoch splývali okolo tváre. Mali troška ryšavý nádych, ale nebolo to dielo žiadneho kaderníka. Na svoje vlasy mohla

byť pyšná od malička. Ostrý pohľad mladej ženy zvyrazňovali modré oči s pekne tvarovaným obočím. Malý nos s plnými perami robili jej tvár príťažlivou. Veľa toho v skle nevidela, ale stačilo jej to na to, aby bola so sebou spokojná.

„Tak. Môžem ísť na to.“ Zhlboka sa nadýchla nosom a potom pomaly vypúšťala vzduch ústami.

Odhodlane vstúpila do budovy, ktorá svojím zovňajškom pôsobila honosne.

Ruky sa jej potili, ale vnútri sa držala. Doma si to pred zrkadlom nacvičovala stokrát. Remeň tašky pevne zovrela v ruke. Ploché dosky ju pri chôdzi bili do kolien, ale teraz to nejako necítila. Vrátnik sa na ňu prívetivo usmial. Biele fúzy a brada mu pokrývali väčšiu časť tváre, preto keď sa na ňu usmial, zuby sa mu v nej okamžite stratili. Zato Kristína úsmevom nešetrila. Azda to bude lepšie, začať takto optimisticky, pomyslela si a pridala do kroku.

Vystúpila po schodoch. Cestou na prvé poschodie sa pridržala zábradlia a v duchu vďačila chladnému kovu, ktorý ju príjemne ovlažil.

Pred dverami prestúpila z nohy na nohu a obzrela sa okolo seba. Všetky dvere boli pozatvárané a nikde sa nevynorila ani živá duša. Kristína vystrela ruku a chcela zaklopať. Ale v okamihu, ako sa priblížila k dverám, ju znova prudko pritisla k boku. Ešte raz precvičila prstami, zovrela dľaň a potom už bez zaváhania zaklopala.

„Ďalej, prosím,“ ozval sa ženský hlas a Kristína si v duchu vydýchla. Našťastie žena. To by mohlo byť dobré znamenie.

Smelšie pootvorila dvere a najprv do nich strčila len hlavu. Keď zbadala za stolom postavu, ktorá sa na ňu milo usmiala, pomaly vtiahla do dverí celé telo.

„Dobrý deň,“ pozdravila.

„Dobrý deň,“ povedala jej milo sekretárka, „môžem vám nejako pomôcť?“

Ach, tak sekretárka, pocítila Kristína v duchu sklamanie

a keďže ho nechcela dať najavo, len si odkašľala a pohľad pri tom upriamila na špičky topánok.

„Mám dohodnuté stretnutie. O pol druhej,“ dodala a prezrela si dievčinu, ktorá bola kyprejšej postavy. Veľké prsia sa snažila zamaskovať šatkou. Na očiach mala nasadené okuliare. Nebola ktovieako krásna, ale pôsobila na ňu milo a sympaticky.

Prikývla a zodvihla slúchadlo. Stlačila čierny gombík jedným z tučných prstov, ktoré boli nalakované krikľavo červenou farbou a kým sa spojila, prikryla rukou slúchadlo.

„Meno?“ zašepkala.

„Haláčová. Kristína,“ dodala po sekunde a sekretárka prikývla. Zopakovala jej meno do tmavého slúchadla a zavesila.

„Môžete vojsť.“

„Ďakujem,“ povedala Kristína, a keď chcela zachytiť jej pohľad, sekretárka sklonila hlavu a už sa venovala svojej práci. V tej chvíli jej napadlo, či tá dievčina má nejaké cítenie. Potrebovala povzbudiť, ale hodila to za hlavu a vykročila k dverám.

Tak, teraz, alebo nikdy, povedala si v duchu a rýchlo otvorila dvere.

„Vstúpte,“ ozval sa mužský hlas, keď pootvorila dvere. Neprekvapovalo ju to. Takémuto biznisu predsa len vládli muži.

Kristína vošla do miestnosti.

Stolička, na ktorej sedel muž, bola otočená k oknu. Nevidela nič, len opierky a na nich položené ruky. Ostatné bolo ukryté za vysokým operadlom. Chvíľu bol ticho, a tak čakala.

„Máte materiál?“ spýtal sa a vtom sa bleskovo zvrtol na stoličke. Celkom zabudla, že ju ani len nepozdravil.

Kristína zatajila dych. Sympatickú tvár muža zohyzovala dlhá jazva, ktorá sa začínala na čele a končila tesne pod kútkom tenkých pier.

Nemohol si nevšimnúť, ako sa jej rozšírili zreničky, ani to, ako sa zľakla toho, čo uvidela.

„Á... áno,“ povedala tak potichu, že nepočula samu seba, a v tom okamihu zabudla na svoj strach.

Muž sa postavil z pohodlnej stoličky a pomalým krokom pristúpil k nej.

Postavil sa tesne pred jej tvár a hoci mala nutkanie ustúpiť, neurobila tak. Stála pevne ako skala a vydržala jeho pohľad, ktorým ju celú prepálil, až cítila, že jej hustne krv v žilách.

Keď prešlo pár sekúnd, urobil krok vzad a vystrel k nej ruku.

„Pawlowski, teší ma,“ predstavil sa jej. Podala mu svoju ruku a v duchu sa modlila, aby ju nemala spotenú a rozochvenú.

„Haláčová. Kristína,“ dodala a milo sa naňho usmiala. Stisol jej ju a odhalil zuby, ktoré boli na rozdiel od jeho tváre takmer dokonalé. Osvietili mu celú tvár a až teraz si všimla, že ju má hnedú a opálenú, akoby sa práve vrátil z dovolenky pri mori.

„Meno je poľské, rodičia pochádzali odtiaľ, ale ja žijem na Slovensku,“ vysvetlil jej stručne, hoci sa ho na nič nepýtala a znova sa pobral za svoj stôl. Ani jej neponúkol, aby si sadla. Brala to ako možnú prehru. Nepáčila sa mu a to ešte nevidel ani jej práce. Nič na nej však nenaznačovalo, čo si myslela, preto tam stála ďalej ako vrastená do zeme.

Keď si sadol, spojil si ruky končekmi prstov a palcami brnkal po spodnej pere.

Potom sa nahol nad stôl a rukou urobil pohyb smerom ku nej.

„Ukážte mi, čo ste priniesli.“

Pozrela na jeho veľkú ruku a podišla bližšie ku stolu. Pri tom sa snažila necivieť na jazvu, ktorá bola na jeho tvári dominantná.

Rozbalila dosky a pomaly ich otočila smerom k nemu.

„Sadnite si, prosím,“ povedal jej a pozrel na stoličky.

Uvidela malé kresielka, ktoré sa vkusne hodili do kancelárie a vďačne sa do jedného z nich usadila.

Mlčky čakala na jeho reakciu. Teraz vedela, že musí byť ticho. Čokoľvek, čo by narušilo túto chvíľu, by mohlo pokaziť jeho úsudok. Pomaly prezeral jeden výkres za druhým, ale z jeho tváre nevedela nič vyčítať. Keď skončil, zavrel dosky a dôkladne ich zviazal.

„Nechajte mi na vás kontakt u sekretárky, zavolám vám,“ odvetil stroho a hlasom takým mrazivým, až ju striaslo. Prečo musia byť všetci šéfovia takí despoti? Nič, čo si myslela, však nahlas nevyslovila. Nevedela, či skončil, a tak ešte chvíľu čakala. Zamestnala sa tým, že si prezerala miestnosť. Všetko bolo z červeného dreva, nábytok aj stôl boli naleštené, nikde nevidela ani zrnko prachu. Cítila sa tam príjemne. Pod nohami mala tmavočervený koberec a miestnosť skrášľovali kvety vo veľkých ťažkých črepníkoch. Bolo tam útulne a teplo. Už chcela vstať, keď sa ozval.

„Chodíte do školy? Alebo pracujete?“ opýtal sa jej odrazu a ona presunula pohľad smerom k nemu.

„Nie, kreslím doma, vo voľnom čase, len tak, sama pre seba,“ odvetila mu.

„Používate výlučne ceruzku?“

„Áno.“

„Farby?“

„Nie. Skúšala som ich, nebolo to zlé, ale najradšej mám ceruzku,“ povedala popravde a pohniezdila sa v kresielku. Myslela si, že už má odísť, prekvapovalo ju jeho správanie.

„Len postavy?“ pokračoval.

„Väčšinou áno. Kresliť postavy je zaujímavé, dá sa vyjadriť nálada. Výraz v tvári človeka povie veľa a myslím, že je to...“ odmlčala sa, „vzrušujúce. Tváre nikdy nemôžu byť gýčové. Tvár má neobmedzené možnosti, čo sa týka kreslenia.“

Myslela si, že ju počúva a ak tak aj nerobil, nezbadala by to. Jeho tvár nevyjadrovala nič.

„Dobre, tak sa ozvem.“

Potom sa znova otočil smerom k veľkému oknu a pozornosť venoval výlučne všetkému, čo sa dialo za ním. Viac si ju nevšímal. Vzala si svoje výkresy. Počul len zvuk, keď ich zdvihla zo stola a vyletelo z neho: „Môžete mi ich tu nechať? Prosím,“ dodal.

„Iste,“ povedala a pustila ich z ruky. Chvíľku ešte stála, ale keď videla, že už ju nevníma, rozlúčila sa. Pomaly vycúvala z miestnosti. Zvláštny človek, pomyslela si a zavrela za sebou dvere.

Sekretárka stále čosi divo zapisovala, a keď sa priblížila k jej stolu, zdvihla hlavu. Kristína jej znova nadiktovala svoje telefónne číslo a ona ho načarbala na zoznam, kde už niekoľko čísel bolo.

Dievča sa postavilo a ticho jej povedalo: „Vyberie si vás,“ zašepkala a Kristína na ňu nechápavo pozrela.

„Prečo myslíte?“

Sekretárka si ju obzrela, chvíľku uvažovala, ale vtom sa otvorili dvere a šéf na ňu ostro zagánil.

„Uvarte mi kávu, Andrea. Slabú,“ hodil na ňu prísny pohľad. Kristínu akoby ani nevidel a zavrel za sebou dvere.

„Bežte už,“ povedala jej sekretárka.

Kristína mala ešte niečo na jazyku, ale radšej sa zasekla a vykročila k dverám.

Pri nich sa ešte raz otočila a skúmavo pozrela na tvár sekretárky. Čakala, že jej povie viac, ale tá vstala a vošla do malej kuchynky uvariť kávu. Videla už iba jej chrbát.

„Dovidenia,“ pozdravila ju Kristína. Celkom tomu nerozumela, ale len mykla plec om a zbehla po schodoch. Vrátnik znova nadvihol čiapku a ona mu opäť venovala milý úsmev.

Vyšla z budovy a namierila si to na autobusovú zastávku. Prstom prebehla po tabuli, a keď zistila, že autobus ide až neskôr, rozhodla sa prejsť po námestí.

Daniel sedel vo svojom pohodlnom kresle nehybne ako socha. Do miestnosti vstúpila sekretárka.

„Nech sa páči, káva,“ povedala mu a opatrne položila šálku na stôl. Ani sa neobzrel. Vzdychla si a vyšla z miestnosti. Keď počul, ako sa dvere zavreli, pomaly vstal a podišiel k oknu. Videl, ako vyšla z budovy a ako vykračovala po ulici. Dlhé nohy predkladala jednu pred druhú a až teraz si všimol jej ľahkú chôdzu. Bola ako malé dievčatko, hoci už musela mať viac ako tridsať. Videl jej chrbát, na ktorý padali v kučerách blond vlasy. Videl, ako sa pristavila pri tabuli, kde bol cestovný poriadok a potom pri výklade, aby si niečo obzrela. Skúmala nejakú vec, pritom sa prikrčila a po chvíli sa znova vystrela v celej výške a pokračovala ďalej. Zabočila do nejakej uličky, takže ju už nemohol pozorovať. Zmizla. Takmer sa zľakol, že ju stratil, keď sa vtom znova vynorila a pokračovala v ceste. A potom sa celkom stratila.

Strčil si ruky do vreciek a zhlboka si vzdychol... Vzal do ruky jej kresby a prešiel po nich prstami. Zavrel oči a snažil sa predstaviť, ako sa jej dotýka, cítil jej jemnú vôňu, takú obyčajnú, jednoduchú... Pocítil chvenie v slabinách a znova uvidel Natáliu. Otvoril oči, akoby sa prebral a vzal do ruky šálku. Podišiel k telefónu a zazvonil na sekretárku.

„Andrea, čo mám ešte dnes?“ spýtal sa. Pohľad na kalendár mu oznamoval, že koniec týždňa sa blíži.

„Dnes už nič, pán riaditeľ.“

„Dobre. Môžete ísť domov.“

„Iste, pán riaditeľ,“ odvetila. Už to poznala. Zavrie sa vo svojej kancelárii, zapáli si cigaru, otvorí whisky a bude pracovať až do úplného vyčerpania. Práca bola jeho život a pre neho mala jediný a naozajstný význam. Zajtra bude musieť znova pootvárať všetky okná, aby dostala von ten príšerný zápach, ktorý ostával po cigarách.

Pomaly vstala od stola a zbalila si veci do kabelky. Vedela, že o päť minút sa pride pozrieť, či už odišla.

O hodinu Kristína vošla do inej budovy. Táto však bola sivá a škaredá. Omietka sa odspodu olupovala a pomaly prestávala slúžiť. Už si to nevšímala, hoci by radšej bývala niekde inde. Pri schodišti zbadala prudký pohyb niečoho malého a sivého. Prehltla a rýchlo uprela pohľad na opačnú stranu, cítila, že sa jej zdvihol žalúdok. Zhora bolo počuť vrieskanie. Ženská z tretieho poschodia zas a znova viedla svoj siahodlhý monológ so zatvorenými dverami, za ktorými bol zavretý jej opitý manžel. Takto sa to opakovalo minimálne raz do týždňa a nikto zo susedov si to už nevšimal. Trvalo to väčšinou hodinu. Nakoniec sa uzmiera a zídu spolu do najbližšieho staničného bufetu, kde sa zvitajú so seberoovnými a nalejú sa jablčným vínom. Vzduch bol vlhký, potuchnutý a miešal sa s cigaretovým dymom.

Kristína vyšla na druhé poschodie a strčila kľúčik do zámky. Keď však zistila, že dvere sú pootvorené, jemne sa usmiala. Vošla do predsieni, ak sa tak dali nazvať štyri štvorcové metre a skopla z nôh topánky. Rýchlým pohybom si počúchala priehlavky. Pocvičila prstami na nohe a našuchla si pohodlné papuče. Zdvihnuté kútiky úst jej klesli, keď vo vzduchu zacítila známu vôňu a tvárou je prebehol tieň. Zastala pri kuchynských dverách a oprela sa o ne. Tak sa tešila, že sa mu pochváli, ale vedela, čo ju čaká. Nebude s ním reč. A tak, ako si myslela, aj bolo.

Vošla do kuchyne a uvidela ho sedieť za stolom.

Nezbadal ju, oči mal privreté a nosom pomaly vypúšťal dym. Urobila krok vpred, ale stále ju nevnímal. Vlasy mu padali do čela. Pristal mu moderný preliv, blond pramienky sa miešali s jeho prirodzenými vlasmi hnedej farby. Mal výrazné črty, oči sivej farby, trocha väčší nos a vrchnú peru väčšiu ako spodnú, a vždy keď sa usmial, ukázal zuby, za ktoré by sa nik nehanbil. Na tvári mohol mať tak dvojdnové strnisko.

Bol to veľmi pekný muž a jej sa pri pohľade naňho ako vždy rozbúšilo srdce.

Podišla k obitej kuchynskej linke. Snažila sa nevybuchnúť, keď uvidela špinavý riad, ktorý tam bol od včerajšej večere. Položila na kredenc tašku a ten zvuk prinútil Dávida otvoriť oči.

Vystrel sa na stoličke, rýchlo zahasil cigaretu a vstal. Oči mu zvláštne svietili.

„Ahoj. Nepočul som ťa vojsť.“ Usmial sa na ňu a jednou rukou ju objal. Naklonil sa k nej, ale keď ju chcel pobožkať, odtiahla sa.

„Vieš, že to neznášam. Strašne ma to vytáča. Sľúbil si, že to svinstvo fajčiť nebudeš.“ Odstúpila o krok a začala vybaľovať tašku s nákupom.

„Jednu som si dal, čo je na tom, prosím ťa, len nezačni znovu s prednáškou.“ Prevrátil oči a začal sa prehrabávať v taške. Vtom zazvonil zvonček a Kristína išla otvoriť.

„Ahoj, Barča,“ pozdravila kamarátku, ktorá sa vrátila dnu ako veľká voda.

„Čau,“ pozdravila ju Barbora a rýchlo jej vtisla bozk na líce. „Tak ako si dopadla?“

„No, to by aj mňa zaujímalo,“ pridal sa Dávid k Barbore a kývol jej na pozdrav.

„Nazdar,“ pozdravil Barboru a žmurkol na ňu. Tá naňho zagánila, vo vzduchu cítila vôňu trávy, no len sa zamračila a nič nepovedala.

„Poď,“ ťahala ju Kristína ďalej, „všetko ti poviem.“

„A mne?“ vyzvedal sa Dávid.

„Aj tebe, ale neskôr,“ odbila ho Kristína.

„Tak čo?“ opýtala sa znovu Barbora, keď zabuchli za sebou dvere na izbe, ktorú mohli nazvať obývacou, hoci tam aj spali, aj prijímali hostí, aj keď to boli poväčšine len priatelia, ktorí nepotrebujú komfort a pohodlie. Tak žili s Dávidom už druhý rok.

„Neviem, nechal si moje nákresy. Nepovedal mi nič konkrétne. Taký čudák, na tvári má jazvu, ktovie, kde k nej prišiel. Ale kanceláriu má naozaj krásnu,“ rozplývala sa Kristína a v duchu sa jej vynorili jeho smutné oči.

„Kedy ho vyhodíš?“

„Koho?“ nechápavo sa pozrela na svoju priateľku a vrátila sa späť do reality.

„Ako koho? Predsa tú prísavku!“

„Myslíš Dávida?“

„Áno, panebože, koho iného,“ prevrátila očami Barbora, vyšla na balkón a vytiahla z balíčka cigaretu.

„Včera obtelefonoval zopár inzerátov, ale zatiaľ musí len čakať.“

„Bože, čo si slepá, Kristína? Je to flákač, akých sú stovky. Dávid sa od nich líši tým, že má krásnu tvár, ale prázdnu hlavu, moja drahá.“

„Nie je také ľahké nájsť si prácu ako model.“

„Lebo to je jediné, čo vie – vycierať zuby. Kristína, je to feťák, ale darmo, tvoj názor nezmením.“ Pomaly dofajčila cigaretu. Dala si posledný ťuk a vyhodila ju z balkóna. Kristína jej ukázala prstom na popolník, ale Barbora len mávla rukou.

„Dobre, prchám, ešte ma čaká kopec práce, dúfam, že sa ti to podarí, moja drahá, a že ti zavolajú. Máš talent, budeš veľká hviezda, tomu verím.“

„No jasné.“ Kývla hlavou a oboma rukami si stiahla vlasy dozadu gumičkou. Takto vyzerala ešte mladšie.

„A čo on, aký je?“

„Myslíš Pavlowskeho?“

„Áno.“

„Normálny,“ odvetila Kristína a pohľad uprela do diaľky, takže sa nedalo usúdiť, čo si naozaj myslí.

Milovala svoj balkón. Bolo to jediné miesto, kde sa cítila dobre. Mala tu kvety a zeleň, ktorá maskovala chlad mestského

prostredia, v ktorom bývala. Nebolo to ani príliš vysoko, ani príliš nízko, a tak mala pocit, že má mesto na dlani.

Barbora sa na ňu skúmavo pozrela.

„Normálny? To je všetko?“

„Áno, čo by si chcela počuť?“ vrátila pohľad priateľke a nechápavo sa na ňu pozrela.

„Nič, ja len, že... je to umelec a takí ľudia nie sú normálni, obyčajní, chápeš, ako to myslím.“

Kristína sa usmiala nad svojou priateľkou. Bola krásna, ale málo si verila, hoci bola šikovná. Pripravovala pre známy časopis články a občas nejaké fejtóny.

„No, zvláštny určite je, ale na to som tam naozaj nebola, aby som sa naňho zamerala, hm?“ ťukla si ukazovákom po hlave a urobila grimasu. „Ale ako som povedala, na tvári má škaredú jazvu. Asi nejaká nehoda, neviem.“

Uspokojila kamarátku zvedavosť a tá sa spokojne usmiala.

„Fajn, vedela som...“ nedopovedala a tajuplne sa zatvánila.

„Čo, už máš ďalší námet na svoj článok?“ spýtala sa jej Kristína, lebo dobre poznala ten pohľad.

„No, to je ťažko povedať, podľa toho, ako sa veci vyvinú...“ začala zoširoka Barbora, ale Kristína ju zastavila pohybom ruky.

„Stop, milá moja. Neviem, ako si na to prišla, že sa má niečo vyvíjať, ale námety si budeš musieť tentokrát hľadať inde.“

„No dobre, moja milá,“ napodobnila jej tón Barbora. „Ale nezabúdaj, že mám na to nos,“ a brnkla si po ňom prstom.

Dvere na balkóne vrzli a objavila sa v nich Dávidova hlava. Pohľad mal kalný a Kristína hneď vedela, že keď sa s Barborou vytratili na balkón, určite si zapálil ďalšiu cigaretu.

„Dnes nebudeme jesť? Som naozaj hladný,“ zaskučal a Barboru striaslo. Najradšej by mu jednu vrazila, ale keď sa pozrela na svoju priateľku, uvidela v jej očiach zvláštnu nehu, možno lásku... A tak zostala ticho.

„Nuž, pôjdem, vy si tu niečo ukuchtite a v pokoji si nažívajte,“ povedala a vyrútila sa smerom k dverám. Keď na seba hodila rifľovú bundu, ruky si dala hlboko do vrecák, Kristína ju išla odprevadiť a pri dverách si Barbora neodpustila poznámku: „Mám ťa rada, Kika, ale ten blázon ťa zruinuje, vieš to, však?“

„Netráp sa, bež už,“ usmiala sa na ňu Kristína a Barbora len pokrčila plecami.

„Ozvi sa mi, ako si dopadla, zaslúžiš si to najlepšie,“ povedala a už jej nebolo.

„Ahoj,“ zakričala za ňou a pomaly zavrela dvere.

Vošla do kuchyne a pozrela sa na Dávida, ako vyťahuje uvarené špagety z hrnca vidličkou.

„Ukáž, prosím ťa, takto snáď nie.“

„Ale aspoň nejako,“ odsekol jej. „Keby som bol čakal na teba, asi aj umrieme od hladu.“

Kristínu pichlo pri srdci, lebo jeho poznámky ju boleli viac, ako si bola ochotná pripustiť. Preto len stisla pery a zliala všetky špagety cez sito.

„Mm, takto sa mi to páči,“ usmial sa na ňu a pomaly k nej pristúpil.

„Taká gazdinka...“ Objal ju rukami zozadu a pomaly jej začal vysúvať tričko. Hoci jej to nebolo nepríjemné, snažila sa odtiahnuť.

„Najeme sa, potom, dobre?“ usmiala sa naňho a on prikývol. Zdvihol obe ruky na znak ústupu a vzal do nich plechovku. V šuplíku nahmatol otvárač a šikovne otvoril konzervu. O chvíľu už sedeli za stolom a neskôr, keď spolu ležali vysilení a príjemne unavení milovaním, myslela na to, že ráno musí skoro vstať, aby mohla začať kresliť a či jej bude stačiť tých pár hodín spánku, ktoré do svitania zostávali.

Počula Dávidove pravidelné oddychovanie. Už spal. Pomaly sa presunula na svoju stranu postele a ruku si dala pod hlavu. Vedela, že o chvíľu sa prehodí na brucho a bude spať

ako zabitá. Skôr, ako sa tak stalo, myslela na to, čo jej vravela priateľka. Nech bol však Dávid akýkoľvek, bola šťastná, že ho má.

Nebola sama a to bolo pre ňu dôležité. Nepáčili sa jej tie marihuanové cigarety, ale v duchu si povedala, že sú aj horšie veci. Potom už zaujala svoju obľúbenú polohu a v okamihu zaspala.

Keď sa ráno Dávid prevracal na druhý bok, lenivo otvoril jedno oko. Spánok bol preňho posvätný. Nikdy ho nebudila. Aj tak by to bolo zbytočné. Nereagoval na nič a za ten čas, čo boli spolu, si už na to zvykla.

Štrbina v oku sa pomaly presúvala miestnosťou. Nezbadal ju, ale nemusel nad tým premýšľať. Keď zacítil vôňu kávy a jemný vánok, vedel, že je na balkóne. Opäť zatvoril lenivé oko, prehodil sa na druhú stranu a znovu zaspal.

Kristína mala sústredený výraz v tvári. Telefón si natiahla až na verandu. Keby zazvonil, chcela ho mať po ruke. Nevedela, kedy to bude, ale nechcela to premeškať ani náhodou. Slnko jej svietilo do chrbta, ale v takej rannej hodine bolo ešte príliš slabé, aby ju zohrialo. Striaslo ju od zimy, no len si tesnejšie pritlačila pletenú vestu a odpila z horúcej kávy. Narovнала si chrbát a z výšky pozrela na svoje dielo.

Ráno, skôr, ako sa jej všetky zmysly stihli skoncentrovať, neváhala ani chvíľku a už bežala na balkón. Zobudila sa s jasnou predstavou, a keď sa teraz pozerala na tvár, ktorú nakreslila, bola so sebou spokojná.

„Nikdy nesmieš byť so sebou spokojná...“ počula v diaľke mäkký hlboký hlas človeka, ktorý jej toto vštepil.

Chvíľku hľadela na tvár muža pred sebou a potom kresbu bez rozmýšľania roztrhala. Mohlo to byť aj lepšie. A asi to ani neviem, keď mi z agentúry nevolali... prebleslo jej hlavou a jej krásne oči posmutneli. Dedko jej od malička odkrýval tajomstvá kreslenia. Najprv to boli len čarbanice, ktoré

starostlivo odkladal. Vždy jej vravel... aby si vedela, ako si začínala... a papiere, výkresy a všetko, kde bol čo len kúšik voľného miesta, sa plnilo kresbami.

Potom neskôr, keď začala chodiť do školy, trval na tom, aby šla na umeleckú školu. Otec ju nepodporoval, nikdy ju nepochváli, nepovzbudil, bola preňho len nemehlom, ktoré sa mu plietlo pod nohami. Matka ju síce povzbudzovala, ale jej strach z manžela bol väčší, a tak len sem-tam podstrčila svojmu otcovi nejaké ušetrené peniaze. Hoci si myslela, že za to vnučke kupuje skicáre, on ich odkladal. Keď mala trinásť rokov, na narodeniny dostala od neho najkrajší darček. Prihlásil ju do umeleckej triedy, kam chodievala vždy po vyučovaní kresliť. Bola na to nesmierne hrdá, keď jej kamarátky bežali domov a ona mohla povedať, že ešte ide na krúžok... usmiala sa pri tej spomienke na ošúchanú lavicu a na prsty, keď sa snažila urobiť perfektnú kresbu... na trpezlivú učiteľku, ktorá im s láskou odovzdávala to, čo sa ona za celý život naučila.

Pozrela sa na oblohu, ranné slnko sľubovalo krásny deň, ale teraz videla, ako sa od západu začali kopíť oblaky a od zeme sa zdvihol vietor. Vôbec si to neuvedomila, ale sedela tam už skoro dve hodiny. Pocítila škvŕkanie v žalúdku. Odložila skicár na stolík a postavila sa. Telo mala od toľkého sedenia skrehnuté, a tak zdvihla ruky, zaklonila hlavu, postavila sa na špičky a celá sa povystierala. Potom urobila pár cvikov, takmer automaticky, pretože ich robila skoro každé ráno, a oprela sa o zábradlie. Toto milovala.

Rána. Bolo tu ticho, ktoré jej obyvatelia ostatných častí mesta mohli závidieť. Hoci sem doliehali zvuky mesta, boli to len slabé ozveny. Spev ranných vtáčikov prekrýval vzdialený hluk a šum, ktoré mesto vydávalo. Na chvíľu zavrela oči a tvár otočila k slnku. Týmto sa dobíjala... toto bola jej energia.

Pozrela dole, a keď uvidela malého Martinka, ako vybehol z vchodu, vedela, že je čas skončiť ranný rituál. Tak, ako každé ráno čakal, že ju tam uvidí. Keď ju zbadal, naširoko sa

usmial, čím ukázal svoj štrbavý úsmev a zakýval jej. Ona sa naňho tiež usmiala a zakývala mu. Potom sa zvrtol a už ho nebolo.

Kristína sa odlepila od zábradlia a vkročila do obývačky. Vedela, že Dávid bude ešte dlho spať, ale ona musela ísť do práce. Keď si na to spomenula, pocítila znechutenie. Vošla do malej kúpeľne a pustila vodu. Zhodila dolu košeľu a obzrela sa v popukanom zrkadle. Postavu mala stále štíhlu. Trochu vtiahla brucho a potom sa na seba usmiala. Na tom predsa nezáleží, povedala si. Keď si umývala vlasy, spomenula si, ako našla ten inzerát. Trocha ju škrelo, že sa vôbec neozvali. Asi si od toho sľubovala viac, ako mala. Hľadali predsa asistentku a ona v telefóne priznala, že aj kreslí. Asi si mysleli, že sa chválím... mala som sa na to vykašľať. Keď chceli asistentku, tak určite nemali záujem o maliarku. V hlave sa jej začali kopíť pochybnosti. Spláchla si vlasy vlažnou vodou a namydliť si telo. Tak prečo mi potom kázali priniesť moje kresby, keby ich to nezaujímalo, rozmýšľala ďalej. Možno len chceli, aby človek, ktorý tam pracuje, mal nejaký vzťah k umeniu a nie ako si naivne myslela... ach... nechcela už nad tým rozmýšľať. Pustila si na telo ľadovú, potom horúcu vodu a toto zopakovala trikrát. Nevedela, načo je to dobré, ale robila to.

Vlasy si vysušila len čiastočne, nemala už toľko času. Nakrémovala si tvár a rýchlo sa obliekla. Nakukla do spálne a ako správne predpokladala, Dávid ešte spal. Jemne ho pobozkala na líce, ale ani sa nepomrvil, niekedy nechápala, ako môže tak tvrdo spať. Vošla do kuchyne, vzala si zo stola jablko, hodila ho do tašky, obula si pohodlné tenisky a zabuchla za sebou vchodové dvere.

„Andreaaa!“ počula zrevať cez zavreté dvere. Rýchlo sa postavila a pripravila sa na paľbu. Nebola z tých, čo sa krčia, ale tento tón poznala už príliš dobre.

Vošla do šéfovej kancelárie, rázne a priamo pozrela na svojho nadriadeného.

„Áno, pán riaditeľ, dobré ráno,“ pozdravila ho.

„Dobré, dobré. Ako pre koho, čo tu robí, dočerta, tento fax?“ vrazil jej pred oči kus bieleho papiera a ona ho vzala do ruky. Prebehla po ňom očami a pokojne mu ho vrátila.

„Objednávka,“ okomentovala to sucho.

„Objednávka,“ zopakoval po nej a hodil na ňu vražedný pohľad. „Objednávajú si u nás pár kusov, ktoré, samozrejme, Andrea, nemáme!“

Stála ďalej na mieste ako prikovaná, pripravená neďať sa.

„Dnes by mali prísť na pohovor ešte dve,“ oznámila mu.

Zamračil sa a pomaly obišiel stôl. Založil si ruky a ako vždy, keď premýšľal pozeral von oknom.

„Potrebujem schopného, šikovného človeka. Musí to byť žena. K umeniu a aj k obchodu, patrí žena. Keď prídu a nebudú sa vám páčiť už pri príchode, ani mi ich sem neťahajte, Andrea, dôverujem vám.“

„Rozumiem,“ povedala. Pracovala tu už dlho a vedela, o čom hovorí. Poznala jeho nálady a výkyvy, už vedela, čo a ako. Len nerozumela, načo chce pozývať na pohovory tie ďalšie, keď si už myslela...

„Čo tu tak stojíte, Andrea? Chodíte mi, prosím, uvariť kávu. A nie silnú. Veľa mlieka.“

„Iste,“ odvetila a vyšla z kancelárie.

„Andrea?“ zvolal za ňou. Otočila sa. „Prosím?“

„Ďakujem.“ Jeho oči zmäkli a ona sa usmiala. Pomaly za sebou zavrela dvere.

Daniel si sadol za stôl. Vzal do ruky telefón. Musí to dotiahnuť do konca. A vedel, že nikto to neurobí lepšie ako on sám. Aspoň zatiaľ. Oprel si svoj široký chrbát a pred seba natiahol dlhé nohy. Pomaly sa hojdaľ. Pohľad mu padol na brucho a znechutene sa znova oprel lakťami o stôl. Keď to účastník na druhej strany linky zodvihol, nasadil široký úsmev.